

Съ ротния изпратихме групата до нашия постъ № 4, отдето тя премина и скоро по-тъна въ мрака. Зачакахме съ затаенъ дъхъ. Дъждътъ продължаваше все така безспирно да ръми. Минаха двадесетъ минути — никакъвъ звукъ, никакъвъ знакъ. Минаха четиридесетъ минути — само дъждецътъ сякашъ разправяше непонятнитъ думи на нѣкаква страшна драма, която ние безсилно се мъчехме да отгадаемъ. Може би неудача, пленили сж ги или непрогледниятъ мракъ ги е заблудилъ. Минаха петдесетъ и петъ минути и въ повишено безпокойствие дочухме говоръ: „Ето книжка, тукъ... тукъ“, а следъ това се дочуха и стъпки. Връщаха се, въ това нѣмаше никакво съмнение.

И наистина, групата на Нешевъ се завърна. Всичко, съ малки измѣнения, станало точно така, както бѣ докладвано преди. Очакваниятъ гостъ — господинъ ротниятъ, както го наричаше Нешевъ — дойде съ часовоя си и още двама войници, които били вжтре въ прислуга на началството. Нешевъ, скромно и доволенъ отъ услугата на тритъ дъски, носѣше кожена чанта съ банкноти и никелови монети.

— Нито капка кръвъ не се пролѣ, господинъ поручикъ, — каза Нешевъ. — Като преминахме оттатъкъ, не излѣзохме направо къмъ кжщичката, ами въ страни, за да не подозре часо-